

Arrest

nr. 336 245 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Leiestraat 4
8560 WEVELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2025 werd aan de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) opgelegd van tien jaar. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer :

Naam: Z.

Voornaam: K., G., D.

Geboortedatum: [...]07.1996

Geboorteplaats: Sarcelles

Nationaliteit: Frankrijk

Gekend in de gevangenis als: T. M., geboren op [...]08.1994, onderdaan van Frankrijk

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 17.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dhr. Z. heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is; diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij op 13.01.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 4 jaren en een bijzondere verbeurdverklaring.

Uit het vonnis blijkt dat het gerechtelijk dossier gestart werd naar aanleiding van een aanvankelijk PV waarin 7 feiten te Brugge in de nacht van 18.04.2024 op 19.04.2024 gepleegd werden. Het gaat om gepleegde diefstallen en pogingen tot diefstal van werkmateriaal uit camionettes. De seriematige diestallen worden omwille van volgende criteria weerhouden:

- De feiten worden telkens gepleegd in bestelwagens die op de openbare weg geparkeerd staan.*
- Dezelfde modus operandi wordt gebruikt: de daders boren telkens een gat in of naast het slot van de bestelwagen, betreden zo de laadruimte van het voertuig waar ze het werkmateriaal onttreemden. Wanneer het openboren van het slot mislukt, gaan zij over tot plegen van braak op het raam van het voertuig.*
- Het nadeel betreft telkens hetzelfde: werkmateriaal en machines.*
- De 7 feiten vinden plaats in dezelfde regio, geografisch dicht bij elkaar*
- De feiten doen zich voor in dezelfde nacht.*

Van enkele van de feiten zijn camerabeelden beschikbaar. Er komen twee verdachten in beeld (waaronder betrokkene). Op deze camerabeelden is te zien dat het duo in een witte bestelwagen toekomen. ANPR-onderzoek brengt de wagen in beeld. Telefonie-onderzoek toont aan dat voormeld voertuig waarmee de daders zich verplaatsen kan gekoppeld worden aan de feiten. In de periode van 21.03.2024 tot en met 03.05.2024 maakt dit voertuig 6 nachtelijke verplaatsingen naar België. In de nacht van 03.05.2024 is er opnieuw een hit op het ANPR-netwerk. De politie kan het voertuig interceperen en de bestuurder wordt mondeling geïdentificeerd als T. M., zijnde een alias van betrokkene. Bij de doorzoeking van de wagen worden, naast diverse werktuigen (schroevendraaiers), in de laadruimte de gestolen werktuigen en een bedrag van 140 euro gevonden. Bovendien worden in betrokkene zijn gsm-foto's van de gestolen goederen gevonden. Er worden ook heel wat berichten teruggevonden die duidelijk wijzen op de verkoop van gereedschap, alsook zoekopdrachten waaruit blijkt dat betrokkene niet zomaar ergens naartoe reed, maar op voorhand opzoeken deed.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene nog niet aan zijn proefstuk toe is. Uit zijn ECRIS blijkt dat hij reeds 9 malen werd veroordeeld o.a. wegens het plegen van diefstallen; hij werd reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 12 maanden. Hieruit blijkt dat hij een geen lessen trekt uit zijn penaal verleden.

Betrokkene dient in te zien dat geldnood, zoals hij aangeeft op de zitting, geen argument is om het eigendomsrecht van onschuldige derden aan te vallen en met de voeten te treden; betrokkene heeft klaarblijkelijk alleen oog voor het bezit van anderen zonder oog te hebben voor de inspanningen die dezen zich getroost hebben om zich dat te kunnen verwerven. Verschillende van zijn slachtoffers zijn kleine zelfstandigen, wiens vermogen juist in hun bestelwagens en materiaal zit.

Hij ziet er duidelijk geen graten in om van Frankrijk naar België te rijden, met als enig doel om op een zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk diefstallen te plegen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Op 14.02.2025 werd dhr. Z. gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Enerzijds geeft betrokkene aan dat hij wil meewerken aan een terugkeer naar Frankrijk. Anderzijds besluit hij dat hij zo snel mogelijk verblijfsrecht in België wil verkrijgen om penitentiair verlof en uitgangsvergunningen te kunnen krijgen. Betrokkene beweert dat hij daarom een verzoek tot internationale bescherming ingediend zou hebben. Dit zou op het moment van het interview 1 à 2 maanden geleden zijn. Tot op heden blijkt niet dat betrokkene internationale bescherming verzocht in België. Betrokkene wordt geïnformeerd welk doel een asielaanvraag heeft. Uit de motieven van betrokkene blijkt geen vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene wenst louter een verzoek tot internationale bescherming in te dienen om verblijfsrecht te bekomen en gebruik te kunnen maken van vrijheidsmodaliteiten.

Betrokkene besluit uiteindelijk zelf dat het geen zin heeft om internationale bescherming aan te vragen en er andere procedures bestaan om verblijfsrecht in België te kunnen bekomen. Tot op heden blijkt niet dat betrokkene een verblijfsprocedure gestart heeft.

Op 15.10.2024 vulde betrokkene een vragenlijst in het kader van het hoorrecht in. Hij verklaarde toen reeds 5 maanden in België te verblijven. Hij verklaarde naar België te zijn gekomen in het bezit van zijn paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in het bezit is van zijn Franse identiteitskaart. Hij kwam naar België om strafrechtelijke feiten te plegen. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie te hebben in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen. Hij verklaarde niet te lijden aan medische problematieken die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene geeft aan in zijn gesprek met de terugkeerbegeleider van 14.02.2025 akkoord te zijn met een terugkeer naar Frankrijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Frankrijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de artikelen 44nonies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en het hoorrecht.

III.1. Schending van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet

6. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet legt de voorwaarden vast voor de oplegging van een inreisverbod aan een Unieburger:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.” (Eigen markering en onderlijning)

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn:

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

(Eigen onderlijning en markering)

7. Het aan verzoeker betekende inreisverbod is gebaseerd op een bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten aan een Unieburger en hun familieleden stellen de artikelen 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Art. 44bis

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...]2 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

En

“Art. 44ter.

§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

- 1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of*
- 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.*

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze artikelen dienen te worden samengelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

(Eigen onderlijning en markering)

Uit de hoger vermelde wettelijke bepalingen volgt dat het oplegging van een inreisverbod aan een Unieburger in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel en dient voorafgegaan door een individueel onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met alle specifieke omstandigheden.

Voorts dient het inreisverbod gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat gedrag moet een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” vormen.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in een uitzondering wat betreft de principiële maximumduur van het inreisverbod voor een Unieburger (5j), met name wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare of nationale veiligheid.

De wetgever maakt aldus een onderscheid tussen een ‘gewone’ en een ‘ernstige’ bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Dit impliceert de verplichting voor verweerster om, op zorgvuldige wijze, te motiveren waarom zij van oordeel is dat een inreisverbod dient opgelegd voor een periode langer dan 5 jaar en verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt.

8. In de bestreden beslissing citeert verweerster het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge van 13 januari 2025.

Verweerster meent, op grond van deze veroordeling en diens strafrechtelijk verleden van verzoeker in Frankrijk, te kunnen afleiden dat hij op heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker betwist dit echter ten stelligste.

De feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling in België dateren inmiddels van meer dan een jaar geleden. Sinds 3 mei 2024 is verzoeker aangehouden en verblijft hij in de gevangenis.

Verzoeker laat geen twijfel bestaan over het feit dat deze feiten, die hij heeft toegegeven, absoluut laakbaar zijn.

Het betreft echter een vermogensmisdrijf waarvan echter bezwaarlijk kan worden gesteld dat het de bij wet vereiste drempel van ernst bereikt om te kunnen besluiten dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoeker kwam in de gevangenis echter tot schuldbesef en werkte aan zijn resocialisatie. Zo kan hij bij zijn terugkeer in Frankrijk, waartegen hij zich op geen enkel ogenblik heeft verzet, opnieuw aan de slag. Daarnaast dient opgemerkt dat verweerster zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het penaal verleden in Frankrijk, zonder meer.

Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat evenwel niet voor het opleggen van een inreisverbod, zo stelt artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn uitdrukkelijk.

Verweerster laat in de bestreden beslissing na in concreto te duiden waarom verzoeker op heden nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Met verzoekers evolutie en resocialisatie in de gevangenis en de tijd die verstreken is sinds het plegen van de feiten (mei 2024) hield verweerster geen rekening.

Dit is nochtans van wezenlijk belang bij de beoordeling die verweerster diende te maken.

9. Evenmin motiveert verweerster waarom een inreisverbod van maar liefst tien jaar in casu proportioneel zou zijn.

Wel integendeel.

Op grond van de motieven in de bestreden beslissing werkt verweerster de indruk op volstrekt arbitraire wijze de duur van het inreisverbod te hebben bepaald.

Zo hield zij geen rekening met het feit dat verzoeker in Frankrijk verblijft in La Courneuve, nabij Parijs.

La Courneuve ligt nochtans niet veraf van de Belgische grens.

Het is allerm minst onwaarschijnlijk dat verzoeker om professionele of privé-doeleinden het Belgische grondgebied zou moeten betreden.

Het inreisverbod van 10 jaar heeft een disproportionele impact op verzoekers recht op vrij verkeer.

10. De bestreden beslissing is aldus onzorgvuldig genomen en niet afdoende gemotiveerd.

Het opgelegde inreisverbod is disproportioneel en verweerster laat na te duiden waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

III.2. Schending van het hoorrecht

11. Het hoorrecht, gewaarborgd in artikel 62,§1, eerste van de Vreemdelingenwet en in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht voor de vreemdeling om met kennis van zaken te worden gehoord.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of een inreisverbod dient het hoorrecht nageleefd.

Het naleven van het hoorrecht vereist onder meer volgende elementen :

- Uitnodiging van de betrokkene om diens standpunt naar voor te brengen;*
- Oproepingsbrief moet de ten laste gelegde feiten precies vermelden, alsook de maatregel die wordt overwogen en de juridische grondslag ervan ;*
- De oproepingsbrief bevat de datum van het verhoor, ofwel de termijn waarbinnen schriftelijk moet gereageerd worden;*
- De mogelijkheid tot inzage van het dossier;*
- ...*

Het naleven van het hoorrecht stelt verweerster in staat om met kennis van zaken en zorgvuldig te handelen bij het nemen van de beslissing over de duur van het inreisverbod.

12. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 15 oktober 2024 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht heeft ingevuld.

Dit is 8 maanden vóór het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat het hoorrecht niet op een correcte wijze is toegepast.

Op grond van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient verweerster, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zich te baseren op actuele informatie, en niet op een vragenlijst die 8 maanden voordien werd ingevuld.

Verzoeker verwijst in dit verband naar een arrest van Uw Raad van 8 november 2018 waarin geoordeeld werd dat een vreemdeling die gehoord werd door DVZ, maar pas 18 maanden later een BGV krijgt, opnieuw moet worden gehoord.

Dit arrest dient naar analogie toegepast in casu.

13. Het niet naleven van het hoorrecht heeft ertoe geleid dat verzoeker aan verweerster niet op afdoende wijze alle relevante elementen heeft kunnen meedelen:

- Duurzame relatie met T. B.;*
- De gemeenschappelijke verblijfplaats in La Courneuve;*
- Het schuldbesef;*
- De werkbelofte.*

Deze elementen hadden er onmiskenbaar kunnen (en moeten) toe leiden dat verweerster afzag van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, te meer nu artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet voorziet dat er sprake moet zijn van een actuele bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Dit impliceert dat dat het opleggen van een inreisverbod van meer dan 5 jaar gebaseerd moet zijn op actuele informatie.

14. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing om de hogervermelde redenen een schending uitmaakt van de artikelen 62 van Vreemdelingenwet en 41 van het Handvest, evenals van het hoorrecht als algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur en van het Unierecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

III.3. Besluit

15. De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beslissing om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen voor een periode van tien jaar is niet proportioneel en dus schendt ze het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.1. Met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht heeft tot doel het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, *T.B.P.* 1996, 698). Er is aldus voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

De bestreden beslissing legt aan de verzoeker een inreisverbod op van tien jaar omdat hij als een ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd. Voor wat betreft de voormelde duur van het inreisverbod van méér dan vijf jaar geeft de bestreden beslissing de volgende elementen:

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan ernstige feiten, waarvoor hij strafrechtelijke veroordeeld werd tot onder meer een gevangenisstraf van vier jaar;
- er is sprake van seriediefstallen;
- verzoeker werd reeds negen maal eerder veroordeeld wegens o.a. het plegen van diefstallen;
- verzoeker trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen;
- verzoeker kwam naar België met als enige doel op zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk diefstallen te plegen.

Met betrekking tot de specifieke omstandigheden van de zaak, conform de artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet- rekening werd gehouden, als volgt:

- verzoeker kwam louter naar België om strafrechtelijke feiten te plegen;
- verzoeker heeft geen duurzame relatie in het Rijk;

- verzoeker heeft geen minderjarige kinderen in België;
- er is evenmin sprake van familieleden in België;
- verzoeker lijdt niet aan een medische aandoening die een terugkeer naar Frankrijk in de weg zou staan.

Na het citeren en theoretisch duiden van de aangevoerde rechtsregels, voert verzoeker *in concreto* aan dat de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling dateren van meer dan een jaar geleden, dat hij sedert 3 mei 2024 is aangehouden en verblijft in de gevangenis. Hij stelt dat hij schuldbesef heeft maar dat het slechts een vermogensmisdrijf betreft, dat niet de vereiste drempel van ernst bereikt om te kunnen besluiten tot een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing inhoudelijk ingaat op de persoonlijke rol van verzoeker bij de feiten die leidden tot de veroordeling in België. Verzoeker stelt dat het om een eenvoudig “*vermogensdelict*” gaat, daar waar uit de bestreden beslissing blijkt dat het gaat om diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Verzoeker werd voor zijn aandeel in de feiten veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf. Het ging daarbij om een reeks van zeven diefstallen die op een georganiseerde manier plaatsvonden. Met zijn betoog komt verzoeker niet verder dan het algemeen minimaliseren van deze feiten. Hiermee toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit dat hij door zijn persoonlijk gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Niet alleen ging aan deze serie inbraken een grondige voorbereiding vooraf, maar ook blijkt dat verzoeker reeds negen andere veroordelingen opliep wegens diefstallen. De verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker zijn gedrag niet wijzigt. De Raad merkt op dat strafrechtelijke veroordelingen relevant kunnen zijn voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaat blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Gelet op het aantal veroordelingen en het recente karakter van de laatste feiten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk hieruit af te leiden dat verzoeker de neiging vertoont zijn gedrag in de toekomst verder te zetten. De neiging tot recidive blijkt *in casu* op afdoende wijze uit verzoekers penale geschiedenis (*cfr.* HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod, betoogt verzoeker dat hij verblijft in La Courneuve, bij Parijs en dat hij omwille van de nabijheid van de Belgische grens, zich naar België moet begeven. De Raad merkt vooreerst op dat de verblijfsbeperkingen die hem thans worden opgelegd, bij wet voorzien zijn, het gevolg zijn van zijn eigen gedragingen en steunen op het ernstig gevaar voor de openbare orde dat van verzoeker uitgaat. Voorts wordt niet betwist dat verzoekers enige motief om zich naar België was om er op georganiseerde wijze inbraken te plegen. Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van de loutere hypothese dat hij zich in de toekomst mogelijk van zijn woonplaats in La Courneuve naar België moet kunnen begeven. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij in een situatie is waarin hij zich om sociale of economische redenen naar België moet begeven. La Courneuve is een gemeente in het departement Seine-Saint-Denis, dat grenst aan Parijs. Het betreft geen grensgemeente. Voorts wijzen de gegevens van de zaak er veeleer op dat verzoekers beweerde professionele activiteiten in België veeleer de feiten betreft waarvoor hij strafrechtelijk werd veroordeeld. Verzoeker betwist ook niet dat hij geen familieleden heeft in België. Dat het inreisverbod van tien jaar een disproportionele impact heeft op verzoekers familie- of privéleven, of zijn recht op vrij verkeer, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. *In concreto* betoogt hij dat hij op 15 oktober 2024, acht maanden voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. Indien hij voor het nemen van de bestreden beslissing was gehoord, had hij kunnen wijzen op zijn duurzame relatie, de gemeenschappelijke verblijfplaats in La Courneuve, het schuldbesef, en het feit dat hij een werkblofte heeft.

De Raad merkt op dat verzoeker er aan voorbijgaat dat hij niet enkel op 15 oktober 2024 werd gehoord, maar dat hij ook op 4 februari 2025 nog een gesprek had met een terugkeerbegeleider. De bestreden beslissing werd genomen op 17 juni 2025.

Verzoeker stelt dat hij had willen wijzen op zijn gezinsleven met partner in La Courneuve. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze het inreisverbod, dat *in casu* betrekking heeft op het Belgisch grondgebied - verzoeker heeft de Franse nationaliteit - een negatieve impact heeft op verzoekers gezinsleven in Frankrijk. Met betrekking tot het beweerde schuldbesef, kan worden verwezen naar het eerste onderdeel, waarin reeds werd vastgesteld dat verzoeker reeds een lange voorgeschiedenis heeft van veroordelingen wegens diefstal, die hem kennelijk niet tot een andere levenswijze hebben gebracht. De werkblofte waarvan sprake zou zijn wordt niet verder toegelicht.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker wel degelijk voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, en dat hij geen elementen aanbrengt die aanwijzen dat zijn situatie tussen het laatste gehoor en het nemen van de bestreden beslissing dermate zou zijn veranderd dat hij bijkomend had moeten worden gehoord.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

2.2.4. Het middel , dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT